

Η επέτειος της Ποντιακής Γενοκτονίας στην Αξιούπολη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου



- **Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Γεφύρας, Αξιουπόλεως καί Πολυκάστρου
Δημήτριος**

Όσο κι αν κλαδεύεις ένα δέντρο (ένα λαό) ολοζώντανο, ξαναδίνει κλαδιά και φύλλα. Ξαναζωντανεύει.

Ακόμη κι αν πασχίζεις να τό χαλάσεις από τίς ρίζες, δέν τό καταστρέφεις, αν τό ριζιμιό του έχει ρίζες βαθιές, πολύ βαθιές.

Αν έχει ρίζες βαθιές όχι απλώς στην μονοδιάστατη πορεία της ιστορίας, αλλά οικονομείται μέσα στην καθολική πρόνοια του Θεού για κάθε άνθρωπο και όλη την ανθρωπότητα ως “λεϊμμα” και ως ψηλαφητό τεκμήριο της ανεξιχνίαστης

φροντίδας Του για όλη την ύπαρξάσα, την υπάρχουσα και όσην θά διαρκέσει κτίση. Ἡ προφητική μας Πατερική θεολογία όμιλεῖ για τούς άκτίστους θείους λόγους κτίσεως και διατηρήσεως τοῦ έλλόγου έν προκειμένω κόσμου, πού μάς άφορᾷ στην προκείμενη παραβολική άναφορά.

Μέ αὐτήν την θεολογική και χριστολογική κτισιολογία και άνθρωπολογία, βιούμενη ως δυνατή πίστη και έλπίδα στον ζῶντα Θεό τῶν Αγίων και τῶν ήρώων και τῶν μαρτυρικῶν μας προγόνων, διατρέξαμε σάν λαός (κυρίως έγχριστωμένος λαός) τίς όδούς, τίς διόδους, άκόμη και τίς μαρτυρικότερες παρόδους τῆς ιστορίας μας.

Άξιοτίμητο και άξιύμνηο παράδειγμα ή ιστορία τοῦ ξερριζωμένου Έλληνισμοῦ, ως τοῦ Ποντιακοῦ Έλληνισμοῦ, πού σήμερα μόλις (25/5) τιμήσαμε στην Άξιούπολη την όρισμένη επέτειο τῆς Γενοκτονίας του (τήν όρισμένη άπό την Βουλή 19η Μαΐου).

Ὁ Μαΐος διατρέχεται άπό δύο όριακές θλιβερότατες έπετείους, τοῦ 15ου και τοῦ 20οῦ αἰώνα. Δύο “άλώσεις”, δύο αλύπητα κλαδέματα ή και ξερριζώματα, πού όμως δέν έξάλειψαν τίς ρίζες μας.

Κλαδιά κατακομμένα και ρίζες ξερριζωμένες είτε έγιναν ριζώματα είτε έγιναν “μπόλι” ψυχωμένης στήριξης είτε στή μητροπολιτική Ελλάδα είτε ως όμογενειακή διασπορά. Όχι μόνο για την γενετική μας άλκή (τήν φυσική, την θρησκευτική/έκκλησιαστική, την πολιτισμική). Όχι μόνο γιατί οι ρίζες και τά “μπόλια” ήταν μαρτυρικά κι άγιασμένα, δηλαδή θεοτίμητα. Άλλά προπαντός γιατί είχαμε για ριζιμιό μας τον οὐρανό· τίς πολλές πρεσβεΐες τῆς πολύνυμης Θεοτόκου και τῶν άμέτρητων Αγίων, μέ τούς όποίους για αἰῶνες “άνακράθηκε” χαριτόδωρα ή Ρωμιοσύνη.

Μέ αὐτήν την συγκίνηση νά δονεῖ την ψυχή μου (έστω κι άνφαίνεται “συγκεκλεισμένη”), και προπαντός μέ αὐτήν την αἰσιοδοξία τῆς πιστευούσης έλπίδος τιμήσαμε κι έμεῖς —ως Ποιμενάρχης τῆς θεοσώστου έπαρχίας μας, μαζί μέ κληρικούς και συνεκκλησιασμένους και Ποντιακά Σωματεῖα— την φετινή επέτειο τῆς Ποντιακῆς Γενοκτονίας και τά μνημόσυνα τῶν θυματικῶν εκείνων ιερῶν μελῶν τῆς φυλῆς μας στην Άξιούπολη, στον Ναό τῆς Παναγίας-Άξιόν Έστιν.

Καί κρίναμε πώς έπρεπε νά μεταδώσουμε τήν όντως έλπίδα τής Άναστάσεως, την όμμάτωση τών ψυχών καί τών καρδιών μας μέτήν μόνη άειζώσα καί ζωοποιό χάρη καί εϋσπλαγχνη πρόνοια τοϋ σωτηήρος ήμών Θεοϋ.

Ή ιστορία τοϋ κόσμου μετράει καί γεννᾷ διαρκῶς άριθμήσεις άπαλοιφών.

Ή κακία τοϋ κόσμου σωρεύει μηδενικά βαθμιδωτών μηδενισμών, πασχίζοντας νά σβήσει τήν θεόκτιστη κτίση (τήν έλλογη, αλλά καί τήν άλογη).

Όμως, ό κόσμος εΐναι θεόκτιστος. Καί ή πίστη μας εΐναι θεόσωστη. Άκόμη κι ό πολιτισμός μας (ή ιστορική μας διαχρονία) αίματωμένος από τίς πιό όριακές ιστορικές τραγικότητες, ναοποιεΐται διαρκῶς στήν άγια κολυμβήθρα τής θεοκοινωνίας. Απόδειξη οί άγιοι καί οί δίκαιοι τών χρόνων μας.

Πέρα από τήν φετινή σύμπτωση τής έπετειακής ήμερομηνίας, πάντως τά φετινά μεθέορτα τοϋ αΐωνίου Πάσχα καί ή όμμάτωση τοϋ τυφλοϋ από τόν αϋτοφανερωθέντα σαρκωμένο Υίο τοϋ Θεοϋ καί Σωτήρα μας μᾶς κομίζουν τό μήνυμα τής άφθιτης έλπίδας. “Εγώ ήλθον ίνα ζωήν έχωσι καί περισσόν έχωσι”, αϋτοσυστήνεται ό ένανθρωπισμένος Θεός.

“Ή ζωή καί ή άνάστασις ήμών, Κύριε, δόξα σοι”.

Παράλληλα μέ τίς ιστορικές διεκδικήσεις άναγνώρισης τόσων ξερριζωμών καί τόσων άλύπητων βαρβαροκλαδεμάτων, γνωρίζουμε πώς ύπάρχουμε θεοκτίστως, γιά νά σωζόμεθα θεοσώστως.

Ταΐς πρεσβείαις τής Θεοτόκου (τής ιστορικής Ή. Μονής Σουμελᾶ) καί τοϋ σήμερα τιμηθέντος Τιμίου Προδρόμου (τής ιστορικής Ή. Μονής Βαζελῶνος) εΐθε νά ζοϋν έν θείᾳ άναπαύσει οί δίκαιοι τών άπαράγραπτων έθνικῶν μας βασάνων. Εΐθε κι έμεΐς νά μήν άπολησμονοϋμε τό εϋλογημένο ριζιμιό τόσων άνασπασμένων καί μεταφυτευμένων όλοζώντανων ριζῶν μας.

Τόν Άναστάντα Κύριό μας Ίησοϋ Χριστό.

